

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 184/2015
02.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Гордане Ајншпилер-Поповић и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Р.М. из З., кога заступа пуномоћник З.Ј., адвокат из Б., против туженог В. ДОО у стечају из Н.С., ради утврђења и исплате износа од 6.086.438,21 динар, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Привредног апелационог суда Пж бр.6460/12 од 11.07.2012. године које је исправљено решењем тога суда Пж бр.6460/12 од 30.08.2012.године, у седници већа одржаној дана 02.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца Р.М. из З., изјављена против решења Привредног апелационог суда Пж бр.6460/12 од 11.07.2012. године које је исправљено решењем тога суда Пж бр.6460/12 од 30.08.2012.године.

Образложење

Решењем Привредног суда у Новом Саду П бр.1490/2012 од 11.06.2012. године, одбачена је тужба тужиоца од 05.06.2012. године.

Привредни апелациони суд у Београду, решењем Пж бр.6460/12 од 11.07.2012. године, које је исправљено решењем тога суда Пж бр.6460/12 од 30.08.2012.године одбија жалбу тужиоца као неосновану и потврђује решење Привредног суда у Новом Саду П 1490/12 од 11.06.2012. године.

Против другостепеног решења тужилац изјављује благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, у вези члана 420. став 6. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) и одлучио као у изреци из следећих разлога:

Ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је дана 05.06.2012. године поднео тужбу ради утврђења и исплате износа од 6.086.438,21 динар. Решењем првостепеног суда од 11.06.2012. године одбачена је тужба тужиоца у овој парници. Другостепеним решењем од 11.07.2012. године потврђено је првостепено решење о одбачају тужбе. Ревизију тужилац изјављује 17.06.2015. године.

Одредбом члана 420. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11) прописано је да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Ревизија против решења из става један овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. У члану 403. став 3. истог закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења.

Предмет тужбеног захтева тужиоца је утврђење да је директор дистрибутивног центра туженог почев од 04.06.2007. године, па надаље и исплата укупног износа од 6.086.438,21 динар. У конкретном случају за оцену дозвољености ревизије меродаван је цензус из члана 403. став 3. ЗПП, јер се не ради о парници поводом заснивања постојања и престанка радног односа из члана 441. ЗПП, у ком смислу би ревизија тужиоца била дозвољена.

Потраживање тужиоца у износу од 6.086.438,21 динар на дан подношења тужбе представљало је девизну противвредност од 51.862,54 евра (средњи курс евра на дан подношења тужбе 05.06.2012. године износио је 113,3571 динар за 1 еврo).

Како је вредност предмета спора испод законом прописаног лимита за дозвољеност ревизије (100.000 евра на дан подношења тужбе), ревизија тужиоца изјављена против другостепеног решења није дозвољена.

Будући да је другостепено решење донето дана 11.07.2012. године за оцену дозвољености ревизије меродавна је вредност предмета спора по Закону о парничном поступку важећем у време доношења другостепеног решења („Службени гласник РС“, број 72/11). У овом случају се не примењују одредбе Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), како то погрешно тврди ревидент, према којим је лимит за изјављивање ревизије 40.000

евра. За примену правно релеватних одредаба Закона о парничном поступку у погледу дозвољености ревизије меродаван је моменат доношења другостепеног решења, а не изјављивања ревизије.

То су разлози на основу кога је Врховни касациони суд одлучио као у изреци, на основу члана 413. а у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**